

BRATRSTVO | 7

EVANGELICKÝ ČASOPIS PRO MLÁDEŽ | roč. 47/2006

MR. B.I.G.

HINDUISMUS

TOMÁŠ

PŘÁTELSTVÍ

Půl života s ne-přítelem	Luboš Kratochvíl	2
Biblická úvaha — Mr. B.I.G.	Petr Chlápek	4
Přátelství —		
• Umíme být přáteli?	Dana Rabiňáková	5
• Takhle ne, můj milý	Samuel Titěra	6
• Víra a přátelství	Jan Trusina	7
• Anketa		8
• VOX POPULI		9
Literární ilustrace — Bubetka a Smítko		9
Stalo se před lety — Velký londýnský požár	Pavel Nápravník	10
Tisklo se před lety — Provolání		10
Seniorátník		11
Jiné víry — Hinduismus	Pavel Nápravník	12
E-fígle — Obr obrázek	Samuel Titěra	13
SMS recenze		13
Farář Sauvignon — rozhovor	Eva Tkadlečková	14
Snažím se mluvit za ty, kteří nemohou — rozhovor	Klára Schneiderová	16
Bajbl fór tudej — Nový zákon pro vědce!	Marie Medková	19
Neomezuj se realitou... animuj! — rozhovor	Tomáš Jun	20
Učedníci Páně — Tomáš	Pavel Prejda	22
Zpráva — Doslov cestovatele kolem světa	Majda Zajíčková	22
Subkultury mládeže — Hurá do opuštěných domů!	Miki Erdinger	23
Hodný, zlý a ošklivý — recenze	Hanka Běťáková	24
Krajina s Ofélií — recenze	Olcha Ferjenčíková	24
Noc literatury	Klára Schneiderová	25
Vlk a Gubiané — písnička	J. K. Novák	26
Bylo — bude		27

PŮL ŽIVOTA S NE-PŘÍTELEM

Luboš Kratochvíl

ÚVODNÍK

V letní záplavě povolebních tahanic o česká korýtka působila ta zpráva jako z jiného světa. V roce 1998 unesl v Rakousku neznámý pachatel tehdy desetiletou Nataschu Kampuschovou. Koncem letošního srpna se policii ve Strasshofu přihlásila dnes osmnáctiletá žena. Byla to ona. Šťastnou náhodou prchla svému vězňovi, s nímž prožila skoro půlku života. Tolik policejně ověřená fakta, zbytek zpráv jsou zatím mediální útržky, možná vytržené z kontextu.

Pro člověka obdařeného možností prožít normální dětství je to, co zažila Natasha, napro-

sto nepředstavitelné. Zaujala mě ale jedna věc - když se dozvěděla, že její žalářník spáchal na útěku před policií sebevraždu, prý ji to zasáhlo. Muž, který ji zřejmě terorizoval psychicky i fyzicky, se za ta léta stal jejím ne-přítelem. Pro mě je to další důkaz nevyzpytatelnosti mezilidských vztahů. Není snadné najít opravdové přátele, ale máte-li je, dá se vydržet skoro vše. Ale přežít osm let s ne-přítelem?! Nataschin příběh jistě časem vyjde jako román nebo z něj bude velkofilm. Do té doby můžete o přátelství přemýšlet s Bratrstvem v ruce. Budiž vám přítelem. ■

Foto: Ivan Klínský

I ve vězení mám nápady jak snob toužím číst knihu Job

Ivan Martin Jirous

„Můj synu, dbej na mé výroky, chovej mé příkazy ve svém nitru. Dbej na mé příkazy a budeš živ, střež moje učení jak zřítelecni oka. Přivaž si je k prstům, napiš je na tabulku svého srdce. Moudrosti řekni: „Jsi moje sestra,“ rozumnost nazvi svou příbuznou, aby tě střežila před cizí ženou, před cizinkou, která lichotí svými řečmi.“
Příslaví 7,1-5

Kdo že je ten Mr. B.I.G.? Dostal jsem před časem od své milé takový ten tkaný náramek a bylo na něm vyšito právě ono: B.I.G. Chvilí jsem přemýšlel co tím asi chtěla říct. Jako že jsem borec a že ke mně jako může vzhlížet, ale vůbec mi ani za nic nedošlo, že by to anglické slůvko BIG mohlo znamenat i něco víc. No i páni faráři jsou někdy pěkně zabeďněni a namyšleni právě tak. Když se pak nad sebou zamyslí, tak jich ale tolik není, vidíte! :-) Ale zpátky k tomu náramku. Až teprve, když jsem se dozvěděl, že mi jej koupila v nějakém obchodě pro křesťany, mi došlo, že to asi nebude o mě, jak jsem si namyšleně myslel, ale o někom jiném. Takže už jsem nebyl Mr. B.I.G.? Už jsem byl sám u sebe zase „Mr. Nobody“. No nic! Každý si tak někdy připadáme, když na to přijdeme, a někteří si jako „nuly“ připadají i bez toho, aby jim to někdo říkal. Každý máme nějaký ten mindráček, to je normální. Každý to také čas od času dovedně zakrýváme a maskujeme. Když jsem byl mladší, vyholoval jsem si „palici“ na kohouta a tužil cukrovou vodou, aby to pak drželo a lá „the Cure“ (dnes je kopírují ty holky z Tokyo hotelu:-). Jednou jsem se vám zamyslel a zavzpomínal na svou milou, stýskalo se mi. A tu mi to do-

šlo, kdo je tady kým. To slovo bylo napsáno s tečkami uprostřed. A to znamená, že je to asi nějaká zkratka, povídám si. A taky že jsem na to přišel. Je to prosté: Believe In God. To mě celkem dostalo. Jsem křesťan – celoživotní učedník Ježíšův. Jednou jsem se za ním rozhodl jít, a tak jsem se nechal pokřtít. Ten náramek na levé ruce mi to připomněl.

A teď k tomu textu z knihy Příslaví. Já vím, zní to jako taková ta laciná pohádka na dobrou noc. Ale víra je milý evangeliček (i ten zbytek) celoživotní boj! A když se jednou rozhodneš stát v této řadě „svatých omilostněných hříšníků“, tak na tebe budou dopadat o to větší pokušení, abys odpadl, abys přestal ve světě šířit území Božího království. Před nedávnem se i před námi křesťany otevřely dokořán dveře letních prázdnin. Mohli jsme se setkat s vábením „žen cizinek“ (dobrá! Tak pro holky to byli neodolatelní „exoti z jihů“), abychom nechali těch svých zásad a vrhli se do víru zábavy. Ono lichocení v textu je na místě. Mohli vám říkat: „udělej to a ono, abys byl velký v našich očích!“ Tedy pak potřebuješ takovou malou pomůcku na levou ruku, aby ti to připomněla. Budeš B.I.G. Ale jen když budeš s tím nejlepším Pánem, který je jediný Mr. B.I.G. To ostatní je iluze. Můžeš si klidně být malý, protože On sám tě udělá velkým. Nenech si namluvit, že žiješ jen pro pohodičku a zábavičku. Jsi-li křesťan máš větší úkoly. Jinde na světě lidé pro víru umírají a vědí proč. My zijeme v pohodlí a relativním luxusu, proto se nám tyhle řeči zdají být poněkud přehnané...
Neboj se být jiný, buď B.I.G.!

Po prázdninové odmlce je tu další setkání **Všeliké mládeže**. Program, který jsme pro Vás pečlivě připravili, se uskuteční **17. 10. od 19:00** ve Vršovickém sboru (Tulská 1 – Praha 10 Vršovice). Jestli se cítíte být vysokoškoláky, nebo se cítíte být ve vysokoškolského věku, jste srdečně zváni (i pokud nespĺňujete výše uvedené podmínky!). Bližší informace naleznete na stránkách prazska-mladec.evangelnet.cz.

UMÍME BÝT PŘÁTELI?

Dana Rabiňáková, psycholožka

Mám dojem, že samotné slovo „přátelství“ již vyznačuje hřejivé teplo. Kdo z nás zažil, co to znamená mít přátele, bude se mnou souhlasit, že je to asi jediná forma bohatství, která se nedá vyčíslit ani spočítat. Je pro nás zdrojem inspirace, pozitivní energie, zážitků a radosti. Dobrý přítel je jako poklad, který nám byl svěřen a když s ním dobře zacházíme, obohacuje nás celý život. Život bez přátel je smutný, vyprahlý jako pustina.

Ale jak vlastně takové přátelství najít? Jak poznat, kdo přítel je a kdo není? Je to ten, kdo chodí se mnou do školy, nebo do sportovního oddílu, nebo jezdí na hory, žije vedle v domě?

Přátelství je vztah, a ten potřebuje vyrůst, potřebuje mít z čeho vyrůstat, např. z našeho času a energie, vzájemného sdílení nejen dobrých zážitků, ale života jako takového. Mezi přáteli je pouto důvěry, lásky a vzájemného pochopení. Přátelé se o sebe zajímají, navštěvují se, vědí toho o sobě hodně, ale nikdy by tyto znalosti nezneužili. Přátelé o sebe pečují, pomáhají si, jsou k sobě otevření, nic nemusí skrývat, umí jeden druhému nastavit „zrcadlo“, tedy říci citlivě i věci, které slouží k nápravě chyb. Upozorní-li nás přítel na nějakou chybu, kterou děláme a nejsme si jí ani vědomi, je to pro nás dar, a tak bychom kritiku přítele měli přijímat s vděčností. Přítel chce totiž pro toho druhého jeho dobro. Pomáhá mu, když to potřebuje, aby on rostl jako osobnost, aby se mu dobře vedlo, varuje ho před nebezpečím. Přítel nás k ničemu nenutí, nemanipuluje, ale stará se o nás, dává nám svobodu rozhodovat se a respektuje nás. Přísloví říká, že teprve v nouzi poznáme, kdo je náš přítel. Na přítele se můžeme

spolehnout, že nám pomůže, když to bude opravdu potřebovat. Znamená to ale, že naše vztahy jsou vzájemné, tj. opěťované, ne jednostranné (nebo jen jednostranně výhodné). Je těžké být přítelem někomu, kdo o přátelství nestojí. Tam přátelský vztah nemůže vzniknout. Přátele spojuje pouto, kterého si oba váží.

Jak vůbec takové přátelství vzniká? Někdy nepoznáme hned, že se konkrétní člověk stane naším přítelem. Někdy to trvá i řadu let, kdy se z běžného kamarádství stane přátelství. I my samotní někdy potřebujeme lidsky vyrůst, abychom si uvědomili, že přátele potřebujeme. Setkáme-li se s nešťěstím, máme-li dojem, že se nám smůla lepí na paty, máme-li zkušenost s někým, kdo nás zklamal, to jsou chvíle, kdy sami rosteme pro přátelství, možná teprve na základě zkušeností s lidmi, kteří nám ublížili, si umíme opravdového přátelství vážít.

Jak je možné, že někdo má přátel hodně, někdo žádné? Neřekla bych, že přátelství je něco obyčejného, co vzniká bez našeho přičinění. Někdy potkáme člověka, který nám tzv. padne do oka, je podobného založení,

nebo stejných zájmů, je nám s ním dobře a vidíme, že naše vzájemné chvíle nebo aktivity působí radost nám oběma. Má-li někdo hodně přátel, znamená to, že hodně do těchto vztahů investoval, že se umí dělit o čas, o zážitky, že lidem je s ním dobře. Má-li někdo přátel málo, nevidím v tom chybu. Nemá-li však žádné přátele, je to znamení, že je opuštěný, bude víc ohrožen. Množství či počet přátel není nejdůležitější. Spíše hloubka vztahů, jejich pevnost, spolehlivost ukazují na kvalitu přátelství. Přirovnala bych kvalitu přátelství a jeho ryzosti ke drahému kovu, třeba zlatu. Zlato se dá napodobit, ale po čase zjistíme, že falešná krása této napodobeniny mizí a zůstává jen pachuč, odřený kov, který nemá žádnou hodnotu.

Umím já sám být přítelem/přítelkyní? Nemáme-li žádného přítele, měli bych se podívat nejdřív do svého nitra, zda není chyba v nás. Hledám-li například přítele jen proto, aby mi naslouchal, aby mi pomáhal, aby mě podporoval, či obdivoval, ale já sám nejsem připraven mu tuto pomoc či službu opětovat, pak ještě nejsem pro přátelství dostatečně zralý. Učím-li se mít rád přátele, učím se ne-

zištné lásce, prožívám formu lásky, které se řecky říká „agape“. Je to nesobecká láska ve svobodě. Křesťanství nás učí milovat druhé, učí nás mít rádi sama sebe, abychom pak o to víc mohli mít rádi druhé.

V přátelství je velmi důležitá svoboda. Opakem svobody je buď nesvoboda, což si řada lidí vysvětluje jako útisk či trápení, ale opakem svobody je i vytváření závislosti, žárlivost, citové vydírání, manipulace (nečestné zacházení, využívání jen výhod ve svůj prospěch). Pravé přátelství dává druhému svobodu, aby se mohl rozvíjet tak, jak on potřebuje, nezávidí mu, ale má radost, když se druhému vede dobře. Přítel není mým majetkem, nemohu mu nařizovat, co má dělat, s kým se má bavit a s kým ne, kam má chodit, apod.

Ježíš nám ukazuje, jak vypadá opravdové přátelství, Bůh člověku říká: „Buďme přáteli.“ Učí nás odpouštět, přijímá nás takové, jací jsme, dal za nás i život.

Přemýšlet o tom může být pro nás zdrojem inspirace, povzbuzení i naděje.

Být přítelem je posláním, je to i dar. A jak to bývá v životě s velkými dary, jen ten, kdo je na obdarování připraven, má z daru opravdovou radost a umí dar užít naplno. ■

TAKHLE NE, MŮJ MILÝ

Samuel Titěra

ÚHEL
POHLEDU

„Tak hele, včera ses choval fakt nemožně a dost se mě to dotklo. Stačilo přece říct pár slov a mohlo být jasno!“ Dlouho jsem nevěděl, proč mezi mými nejlepšími přáteli jsou lidé, kteří se na mne umí rozzlobit a dát mi to přímo najevo. „Myslela jsem, že víš, že mi můžeš věřit.“ Skrze jedno tohle vynadání jsem si uvědomil, co je za tím. Ona totiž ta zlost měla jasné příčiny: provedl jsem hloupost. Je sotvaco těžší (krom přiznání se ke zradě) než klidné a přímé vyjádření nelibosti nebo rozpaků z chování druhého. Když s respektem a bez uražení takovou výtku přijmu, dáváme si navzájem podivný, ale veliký dar. Něco,

co nechceme, ale co je dobré, co oba potřebujeme. Pokud tohle spolu zvládneme, všechno ostatní – podpora ve smutku, sdílení snů či radosti – získá lehkost i mnohonásobnou hloubku.

Přátelství je druhem lásky. Zamilovaní se dívají jeden druhému do očí, pohledy přátel naopak směřují stejným směrem. Jejich štěstí je ve sdílení drobností, které pro kohokoli jiného nic neznamenají. Jádrem milostného vztahu jsem já sám v druhém a druhý ve mně, středem přátelství je společný pohled na svět. Ale to vlastně jen špatně interpretuji skvělý traktát Čtyři lásky od C. S. Lewise.

Kdosi řekl: „Neber si dívku, se kterou je ve dvacetí krásné spát, ale se kterou si budeš v šedesáti rád povídat.“ Jsou někdy chvíle, kdy jsme se ženou jeden druhému divně vzdáleni. Kvůli tomu potřebujeme přátelství – nemůžeme-li se, vinou kdovíčeho, chvíli dívat jeden na druhého, díky sdílené

„vášni“ můžeme svorně obrátit svoje pohledy na stejnou věc (soustředit se třeba na přípravu luxusní večeře nebo na hledání trasy pro výlet). Jsem rád, že moje žena je i nejlepším z mých přátel. I přesto, že nesnáší whisky, Johna Coltrana a filosofii... ■

VÍRA A...

... PŘÁTELSTVÍ

Jan Trusina

V zásadě nevidím rozdíl mezi přátelstvím lidí věřících a nevěřících. Dobrá přátelství mohou být tam i tam. Přece si však myslím, že kromě obecně uznávaných hodnot (přítel příteli důvěřuje, nezradí ho, pomáhá mu, zastane se ho, nestydí se za něho, neopustí ho v nouzi...) některé věci jako by vyplývaly přímo z víry. Například:

inzerce

Compass Direct CZ
zprávy o pronásledování křesťanů

- všechny články v češtině
- několikrát týdně aktualizováno
- přehledné třídění podle zemí a data
- fulltextové vyhledávání
- možnost zaslání e-mailem
- wapová verze pro mobilní telefony
- diskusní fórum
- pravidelná soutěž o knižní ceny
- zprávy z dalších zdrojů (Forum 18)

www.prayer.cz • info@prayer.cz

Přátelé před sebou nemusí nic skrývat. Vědí i o svých slabostech. Mohou si být blízcí a to té míry, že přítel může hrát roli zvěděníka. Přítel se snaží přítele pochopit. Když se jeden dostane na šikmou plochu, druhý ho neopustí, neodtáhne se od něho: Zklamal jsi mě, už s tebou nechci mít nic společného. Ale právě proto mu také včas dokáže říci NE a nebude ho ve všem „chápat“ podporovat.

Přátelství mívá i trhliny. Třeba mne přítel nepodřel v něčem, na čem mi záleželo. Nebo já jeho. Udělal jsem něco za jeho zády. Byl jsem zbabělý a nezastal jsem se ho. Nějak se při mně projevilo sobectví, strach, vypočítavost, prostě to, čemu bible říká hřích. Z bible slyším, že je možný nový začátek. Zklamal mne, ale mrzí ho to, a já přece mohu odpustit. A také mohu sám udělat první krok. Víra pomáhá vidět nedokonalé lidské vztahy v perspektivě naděje.

Každé dobré přátelství nese dobré ovoce i pro okolí. Ti dva tu nejsou jenom pro sebe. Neuzavírají se, neodtahují se od druhých. Dobré přátelství je ku prospěchu všem, je přínosem pro celou společnost, jeho ovoce poznávají i jiní, a dobré ovoce zůstává.

Co jsem tu napsal, není ani tak výsledek mých životních zkušeností. Jako jindy, i tentokrát jsem všechno opsal z bible, hlavně z toho, jak o přátelství mluvil Ježíš s učedníky (J 15,12-17); nazval je tehdy svými přáteli, i když věděl, že ho za pár hodin opustí. ■

KDO JE VÁM PŘÍTELEM?

Rudolf Brančovský,
výtvarník, hudebník
Veselá zubatá, 26 let

No přece Ríša, Píchal, Klíčka, Sněhurka, Cyril, Jirka, Fíša, Fofec, Anežka, Čápa, Kríža, Vojta, Tomasa, Anička a další

Teď mi jsou přáteli ti lidé, kteří mě dobře znají a já znám je. Mohu se na ně spolehnout a vzájemně si sebe vážíme.

Olga Navrátilová,
studentka ETF UK,
25 let

Ten/ta, kdo mě bere takovou, jaká jsem (i se všemi mými chybami a nedostatky). Komu můžu zavolat, když je mi smutno nebo když mám z něčeho radost. S kým si rozumím. Komu se i já snažím být přítelkyní.

Josef Masopust,
držitel Zlatého míče,
český fotbalista století,
75 let

Musí to být někdo, ke komu mám absolutní důvěru a na koho bych se obrátil v těžké chvíli s vědomím, že mi bude chtít pomoci. A jak se zpívá v té písničce, že „přátelství je někdy víc než láska“, tak si myslím, že to je pravda.

Sára Medková,
žákyně 4.B ZŠ Karla IV,
Nový Bydžov

Zora a kočky. Nějakí příbuzní. Vojta (Žárský) a Tomáš (Groll). Kamarádky ze třídy.

Petra Braunová,
spisovatelka, 38 let

Jednoho mám. A jsem ráda, že ho mám. Dokážu mu říct absolutně všechno — a on dokáže poslouchat a neodsuzovat. Kdykoli — ve dne v noci — umí pomoci a poradit. Jiná věc je, že ho nedokážu poslechnout... Mít takového přítele je užitečné. Ale užitečnější a mnohem těžší je takovým přítelem být.

Klára Valentová,
soudkyně,
36 let

Přítelem je mi člověk, který ač mě velmi dobře zná, zná i moje slabé stránky, poklesky, úchylky :-)), zažil mé nepříjemné reakce, špatné nálady, prožil se mnou mé starosti, pády, osobní útoky i vůči němu, mě stále má rád, nepouští mě, a přitom všem je mi schopen říct o mně i třeba krutou pravdu do očí, i když riskuje, že ho zraním nebo že ho po tom všem opustím. Opravdový přítel je ten, který i po tomto všem dokáže odpustit a začít jakoby od nuly.

Miki Erdinger, generální
sekretář YMCA v ČR,
26 let

No vždycky to býval domácí potkan :)

Gesine 20	Který se nepřetvařuje...který mě má rád takovou, jaká jsem.
Elena 19	Někdo, komu mohu věřit, který tam pro mě vždy je v dobrých i zlých časech a opačně, s kým se mohu smát.
Tomáš 16	Přítelem je ten, na koho se můžu spolehnout a je mi s ním dobře.
Jaroslava 76	Můj Bůh a Ježíš Kristus, kterému naprosto důvěřuji.
Jana 50	Manžel, opravdoví přátelé, kniha.....
Marek 27	Tonda, Fanda, Pepa, Máňa, Stáňa a Líba.
Martina 21	Přítel zůstává nablízku, i když je vzdálen přes půlku světa.
Marie 15:	Koho znám dlouho a vím o něm hodně věcí a kdo mě nevyužívá.

Otázka příště: „Co je pro vás ateismus?“ Odpovědi pošlete na adresu: bratrstvo@evangnet.cz s předmětem VOX POPULI do 27.9. 2006.

BUBETKA A SMÍTKO

Kniha : Miloš Nesvatba dětem, nakladatelství Panorama, Praha 1986

Strašidlům se leckde vede dobře, ale málokde se jim dařilo tak dobře, jako Bubákovým na Picimberku. A nejen Bubákovým. O nic hůř se tu neměli Smítkovi, ježibaba Šancava, skřítek Trčka a teta Pišpeta, abychom vyjmenovali alespoň ta nejznámější picimberská strašidla.

Jenže každé dítě ví, že nic netrvá věčně a že když je něco moc pěkné, vždycky se semele něco, co to musí pokazit.

(...)

„Tak, a je to“, oznámila večer čarodějnice Šancava všem strašidlům. „Nelekněte se toho, co se vám teď chystám oznámit. Přijměte to s klidem, jak se na pořádná a světa znalá strašidla sluší. Od pondělka se tu začíná stavět.“

(...)

Teta Pišpeta, ta dobrá, předobrá duše, hned přispěchala s návrhem: „Kdo má zájem, může se přestěhovat ke mně do hradeb! Místa je tam tolik, že by se tam klidně vešlo sto strašidel.“ (...) „Když už se mám někam stěhovat, tak někam, kde je písčitá půda,“ řekl skřítek Trčka. (...) Nevím, jak vy, ale já osobně frčím do Doks.“

„Do Doks? To ne,“ řekla paní Smítková. „Podle toho, co jsem od přátel slyšela já, bývá v Doksech přes léto děsně množství lidí. (...) Já osobně mám v poslední době zálibu v tichu. Naší rodině by nejvíc vyhovovaly jižní Čechy.“

(...)

Paní Bubáková řekla :

„My zase hrozně toužíme do Prahy.“

Pan Bubák k tomu dodal:

„Do Prahy, ano, ano.“

(...)

Bubetka, dcera pana Bubáka a paní Bubákové, se smutně dívala na Smítko, synka pana Smítko a paní Smítkové.

A Smítko se díval smutně na Bubetku. Neříkali nic. Otočili se a pomalu kráčeli za svými rodiči. Jich se nikdo neptal. Na jejich názor nebyl nikdo zvědavý. Nikoho ani nenapadlo, jak by rádi zůstali spolu, jeden druhému nablízku. Sotva se stačili za rok trochu seznámit, už aby si zase hledali nové kamarády. ■

Jeden z největších požárů v dějinách, který před 340 lety po čtyři dny zuřil v londýnské City a zničil velkou část města, vypukl 2. září 1666 v ulici Pudding Lane, v domě královského pekaře Thomase Farynora, který pravděpodobně zapomněl uhasit oheň v peci.

Londýn byl v té době městem s úzkými uličkami a převážně dřevěnými domy se slámenými střechami, a tak plameny, podporované navíc silným východním větrem, brzy zachvátily i sousední domy a postupovaly dál. Počáteční snahy zabránit šíření ohně zbořením pásu domů jako požární zábrany byly neorganizované. Zastavit se ho podařilo teprve vyhozením budov, které ohni stály v cestě, do vzduchu.

Tak velký rozsah škod způsobených neúmyslně založeným požárem nebyl na světě zaznamenán. Oheň strávil více než 13 000 domů a 87 kostelů včetně katedrály sv. Pavla. Zničeno bylo také 44 cechovních sídel, Královská burza, městské vězení a mnohé další stavby. Počet obětí požáru není přes-

ně znám, tradičně se ale předpokládá jen malý počet. Na druhou stranu však požár nepřinesl pouze zkázu, protože zničil většinu polorozpadlých slumů, kde se dosud držela morová nákaza, která v předešlém roce ve městě řádila. Obnovou poničeného města byl pověřen architekt Sir Christopher Wren (1632 – 1723). Wren naplánoval přestavbu City, založenou na širokých ulicích a náměstích, ale vzhledem k příliš vysokým nákladům nebyl jeho projekt uskutečněn. Namísto toho byl pověřen přestavbou zničených kostelů a veřejných budov. Jeho nejznámějším dílem je nová katedrála sv. Pavla (1675 – 1711). Vypracoval rovněž návrh tzv. Monumentu, který velký požár připomíná. Byl postaven v letech 1671 – 77 poblíž někdejšího pekařství, u severního konce London Bridge, kde oheň propukl. Nároží Giltspur Street a Cock Lane, označované jako Pye Corner, kde požár skončil, je osazeno malou pozlacenou soškou nazývanou Fat Boy nebo též Golden Boy. ■

Provolání

Blíží se kvapně den **hlavního sjezdu českobratrské evang. mládeže, který se bude od 13.-16. srpna v Brně konat**. Dvoje bohoslužby, tábor lidu, slavnostní schůze, referát významného pracovníka mezi mladým lidem, „večer mládeže“ v čsl. YMCE, prohlídka Brna a celodenní výlet, toť zanechají jistě mnoho krásných dojmů. Nikdo by neměl váhati se účastnit. **Každý by to měl považovat za svou povinnost rozmnožit naše řady** a tak ukázat „mariánskému sdružení“, které ve stejnou dobu v Brně bude mít svůj sjezd, že **v českém národě žije símě Husovo a Komenského, že žije mladá českobratrská generace**, která chce vésti svůj národ z temna k světlu a z bludů k pravdě. Podrobný program, jakož i ostatní podmínky oznámí ochotně každý čbr. Farní úřad, podepsaný sekretariát, jakož i informační kancelář při „Žerotínu“ v Brně, Pellicova 6.

Bratří! Sestry! Vzhůru do Brna! Na shledanou!

Za sekretariát: **Frant. Novák**, tajemník

1921, ročník 3, číslo 7

TISKLO SE
PŘED LETY

Blíží se kvapně den **Sjezdu !(nejen)! evangelické mládeže v Havlíčkově Brodě** (29.9.-1.10.). Něco zůstává podobné (bohoslužby, přednášky), jiné se mění. Je moc dobře, že už ho neděláme vzdor jítým křesťanům, ale za jejich účasti i ve spolupráci. Přijďte všichni! Za oddělení mládeže: **Filip Keller**, tajemník - farář pro mládež *září 2006*

Silvestr v Moravči

Jarní seniorátní dny mládeže

Volejbalový turnaj

Johnnyho ovečky

Spací mládeže

ExHumpolec na Zbytově

Prázdninový Pobyt mládeže

Zimní setkání mládeže v Třebíči

Bratr Kálef

Silvestr v Třebíči

Hinduismus zahrnuje množství vzájemně spřízněných náboženských směrů, jejichž kořeny sahají do roku 3000 př. Kr. Výraz „hindu“ označoval původně lid a kulturu údolí Indu. Hinduismus nemá žádné společné vyznání, kněžskou hierarchii či řídicí orgány. Jedná se o soubor článků víry a institucí. Hinduismus je zejména kult triády bohů. Jsou to Brahma stvořitel, Višnua udržovatel a Šiva ničitel. Hinduismus vyznává řadu jejich vtělení, vzhledů, vztahů, manželek a potomstva. To je např. kult Rámy a Krišny (Višnuova vtělení). Obecně je možné říci, že mezi hlavní směry hinduismu patří višnuismus a šivaismus. Hinduisté věří v reinkarnaci, přičemž kvalita příštího života závisí na tom, co věřící koná a co se naučí v tomto životě. Víra je praktikována hlavně prostřednictvím obřadů a meditací. Cílem věřícího je duchovní vysvobození z věčného koloběhu života a smrti. Nejstaršími texty jsou védy, pozdější jsou bráhmany a upanišady.

V současnosti vyznává hinduismus téměř miliarda lidí, zejména v Indii, Pákistánu či Srí Lance. V ČR je od roku 2002 registrována Česká hinduistická náboženská společnost (ČHNS). Má pobočky v Praze, Opavě, Střílkách a Frýdku – Místku (blíže na www.hinduismus.cz). Jednotlivé obce pořádají náboženské obřady skládající se hlavně z duchovních zpěvů, modliteb, četby posvátných textů, meditací a přednášek na duchovní témata. Základem hinduismu podle ČHNS je zejména víra v božskou podstatu všech bytostí a úcta k nim; víra v karmu, reinkarnaci; rovnost všech náboženství; rozvíjení dobrých vlastností a potlačování špatných; studium svatých písem; soucit s trpícími; láska a oddanost Bohu. Společnost organizuje bohoslužby, slavení svátků a setkávání věnovaná indické mytologii, filosofii a kultuře. Zabývá se

též překládáním a vydáváním posvátných spisů a studiem indických jazyků.

O hinduismu hovoří předseda pražské obce, Ing. Ondráš Sukup.

Kdy, jak a proč jste se stal hinduistou?

V roce 2004. Informace jsem měl od přátel, založení společnosti se odehrálo v mojí blízkosti, podal jsem přihlášku, která byla schválena valnou hromadou. Od mládí mě velice přitahovaly různé východní duchovní směry a filosofie, (mezi které patří i křesťanství). Je to směr, který se opírá o jógu, která je mojí duchovní cestou 30 let, a je mi tím blízký. Umožňuje mi hlouběji a systematictěji poznávat symboliku jógy a pochopit její kulturní i filosofické zázemí. Dává mi možnost vyzkoušet jeden z velmi starodávných, ale osvědčených životních stylů vycházející z Véd (velmi harmonický, tolerantní, humánní, ekologický a především dlouhodobě stabilní) a může být i východiskem pro dnešní civilizaci.

Jaký máte vztah ke křesťanství?

Křesťanství mám ve veliké úctě a stále z něj čerpám moudrost, která se ve své hloubce a podstatě neliší od moudrosti starých mudrců Indie. Znam mnoho velkých duší mezi křesťany, lidí, kterých si nesmírně vážím pro jejich duchovní poznání a příkladnou lásku k lidem a životu. Mezi mými idoly mládí byli a stále jsou sv. František z Assisi a karmelitánka Terezie Ježíškova. Velmi bych si přál, aby všechny náboženské směry na světě dospěly k vzájemnému porozumění, poznání a toleranci. Mým mottem je: Bůh je jeden, ať ho nazýváte jakkoliv a lidstvo je jedna rodina, jejímž jediným a společným náboženstvím je humanita.

Jak je v ČR vaše víra vnímána?

Jsme tu krátce a tak těžko říci. Obecně jsou východní filosofie vnímány pozitivně. Obzvláště mezi mládeží a intelektuály. ■

„Jé, ono je to tak veliký?“ divila se kamarádka, když chtěla odeslat fotku mailem a řvalo jí to, že je někde chyba, ať to zkusí později. Ty obrázky dostala na CD přímo stažené z digi foťáku. Tak jsme se na ně dívali zblízka, a hele. Každý měl kolem 2 megabytů (čili takřka 1,5 diskety) a to, co na první pohled vypadalo jako hlavička zvrácené palce, bylo při zvětšení na 100% velké jako dlaň. A mailu to přišlo už moc.

Reklamy vám budou namlouvat, že kvalita fotky/foťáku se pozná podle „megapixelů“ (podle toho, z kolika miliónů bodů se skládá jeden obrázek). Je líbo 5, 6, 7 mega? Je v tom háček: velký monitor zobrazuje třeba 1280×1024 bodů, tj. 1,3 megapixelů. Větší obrázek si stejně budete muset prohlížet zmenšený nebo po částech. Pokud byste chtěli fotky tisknout, stačí to na formát 9x13 cm. Je to jen hra čísel, ale ta čísla znamenají čas a peníze. Protože děláte-li velké fotky, vejde se vám jich do foťáku mň, budete potřebovat větší paměť, ta stojí víc peněz... Význam to má jen někdy.

Naučte se pracovat s programy na prohlížení a správu obrázků: mezi volně šířenými na internetu vedou IrfanView, CPicture či Picasa. Každý umí něco. Vedle prohlížení se hodí funkce zmenšování, otáčení, úprava kontrastu, vytváření webových alb, změna formátů (nejmenší a nejlepší na posílání je .jpg či .png) a podobně.

A ještě jedna věc: co se kvality týče, na velikosti opravdu nezáleží. Když je fotka rozmazaná, tmavá, přesvětlená či nezajímavá, nepomůže vám, ani když bude velká jako výkladní skříň. Pošlete dva takové obry někomu, kdo se připojuje k internetu přes telefon, a bude vás mít *moc rád*. Pro srovnání: je-li fotka ostrá, kontrastní a zajímavá, pro černobílý tisk (jako v Bratrstvu) stačí, když se vám na obrazovce ukazuje 2x větší než ji chcete mít v tisku. Když posílané fotky zmenšíte na 800×600 bodů, budou na monitoru super a ještě potěšíte adresáta a jeho mail „akorát soustem“.

SMS RECENZE

Doporučil bych DVD Vypsane fi-xy Pred nama jedeme my, vydá na 210 minut, obsahuje skvele kousky a navíc se dost pobavíte, protože funguje trochu jako počítačová hra. MS

Mam rada Collina Farrella a ve filmu Miami Vice jsem si ho docela dobre uzila. Svetobornou myslenku necekejte, ale na prijemny odpocinek to staci.

Jdete na Bilou Masajku. Je to o tom, jak se velka laska zmeni v hruzu. O stretnuti a nepochopeni kultur a taky o tom, ze laska vzdycky hory neprenasi.

Asi bychom si vsichni meli precist knizku Zeny z fary, at si uvedomime, ze to neni zadny med - byt fararkou nebo manzelkou farare. Vysla v Kalichu a sestavily ji V.Lukasova a H. Schillerova.

Jestli premyslite o spisovateleske draze, tak porovnejte svuj styl s Lydií Laubeovou. V cestopise Za zavojem pomrsila, co mohla a i zajimavy obsah (a mnoho dukazu o sve statecnosti) kazi banalnimi vtipky a prazdnymi frazemi.

Grbavica je čtvrt Sarajeva, místo kudy prošla válka. Utrpení jejich obětí tu zůstává. Film se silný příběhem a skvělými herci.

Vaše SMS recenze na filmy, knihy, muziku a jiné můžete zaslat na tel. číslo 724321575

FARÁŘ SAUVIGNON

rozhovor se Štěpánem Hájkem

Eva Tkadlečková

ROZHOVOR

Od letošních Velikonoc do 20. června probíhala na www.bigblogger.cz soutěž o notebook. Asi by tato soutěž zůstala mnou nepovšimnuta, kdyby se do ní nepřihlásil evangelický farář. Stačilo mi přečíst si úvodní blogy a bylo mi jasné, že farářský blog bude "o něčem jiném". Úkolem soutěžících bylo každý den poslat nejméně jeden, maximálně dva příspěvky na jakékoliv téma. Čtenáři mohli zvyšovat reputaci trojím způsobem - pouhým otevřením celého článku, kliknutím na panel podpory a přidáním příspěvku do diskuse pod článkem. Podle reputace byl hodnocen zpočátku průměrně, ke konci soutěže to ale vypadalo, že má výhru jistou - držel se na prvním místě. Poslední týden soutěže se ale vše změnilo a notebook vyhrál někdo jiný. Evangelický farář v rozlučkovém blogu napsal, že pro něj je důležité společenství, které se okolo jeho deníku vytvořilo. V čem byly jeho deníkové zápisky jiné? Mohli jsme číst, jak přepравuje tatrovku hlíny z ulice na zahradu, jak fandí fotbalu. Jak prožívá křty ve sboru, jak doprovází snoubence, jak vnímá církevní svátky. Bylo možné polemizovat s ním na téma smrt, euthanasie, zmrtvýchvstání apod. Během soutěže se skrýval za blogerské označení „farář Sauvignon“. Nebylo však těžké vytušit, že je píše farář Štěpán Hájek, který je nyní na sboru v Brně Husovicích. Rozhovor vznikl během letních měsíců - tedy po soutěži - farářské blogy ale můžete číst dál na stejné adrese www.bigblogger.cz.

Co předcházelo rozhodnutí přihlásit se do Bigblogera? Jaká byla PRO a jaká PROTI? Byla to touha zkusit něco nového, jiný rozměr farářské práce, nebo získat počítač?

Když jsem uviděl v Lidových novinách vyhlášení soutěže, uvědomil jsem si okamžitě,

že jde o obrovskou příležitost, jak oslovit necírkevní veřejnost. Připadalo mi fantastické psát si, co mě napadne, a přitom mít zajištěné čtenáře - komu se to kdy poštětí? O počítač samozřejmě nešlo, musel bych být hodně namyšlený, abych si myslel, že farář má šanci v takové soutěži vyhrát.

Deník, který jste psal, poměrně hodně odhaloval vaše soukromí a život vaší rodiny a sboru - byl to záměr nebo nutné zlo?

Až na malé výjimky jsem měnil jména - jak členů rodiny, tak členů sboru. Odhaloval jsem soukromí především své (ale má identita též nebyla většině lidí známa). Protože jsem si mohl psát, co jsem chtěl, psal jsem tak, aby mi odhalování soukromí nevadilo.

Sledujete v televizi reality show?

Nesleduji vůbec televizi, natož nějaké studijní pořady. Televizi mám víceméně jen na fotbal.

Ted' už je po všem - dokázal jste si před Velikonocemi představit, co za psaním blogů stojí? A co za tím vším vlastně je? Jaké to je denně veřejně psát?

Psát blogy je mnohem jednodušší než psát např. kázání. Neměl jsem s tím problém, i když samozřejmě psát jeden až dva články denně člověk dokáže jen tehdy, když ví, že to jednoho dne skončí. Na začátku jsem se připravoval zejména na nepřátelské a urážlivé diskusní příspěvky, v průběhu soutěže jsem byl pak mile překvapen dobrou úrovní diskusí.

Farářské blogy se od ostatních jasně lišily - uvědomoval jste si misijní prvek vašeho deníku?

Vlastním záměrem bylo oslovit necírkevní veřejnost, dát lidem nahlédnout do běžného farářského života, ukázat, jak a čím evangelický farář žije, že je to normální člověk a ne

nějaké pobožné monstrum, nějaký zasraný velebníček.. Proto jsem to dělal, aby pár tisíc lidí změnilo náhled na církev. A to se mi, myslím, podařilo. Pokud někdo nad mými články začal přemýšlet o víře a o Bohu jinak než dřív, pak jsem spokojen.

Pravidla se během soutěže několikrát změnila, stejně tak i systém bodování - jak jste to vnímal?

Soutěž byla spíchnuta horkou jehlou, teprve v průběhu se ukazovalo, že ne všechno je domyšlené. Nebylo to prostě dobře připraveno, a proto se redakce snažila zachránit, co se dalo. Spoustu soutěžících i čtenářů to otrávil, mně to zas tolik nevadilo - nešlo mi přece o výhru, ale o to, že můžu veřejně psát.

Během soutěže se několikrát přímo či nepřímo odhalilo nefér hraní. Zdálo se, že to jde mimo vás, dokonce jste ostatní povzbuzoval, že přece nejde jen o soutěž, ale o radost z psaní - Vám opravdu nešlo o výhru?

Tak samozřejmě notebook by se hodil, ale abych se snižoval k vzájemnému napadání a poštekávání, které se tam pěstovalo, to mi připadalo pod úroveň... Přiznám se, že jsem většinou články ostatních soutěžících nečetl, jel jsem si po svém...

Poslední týdny soutěže to vypadalo, že jste žhavý kandidát na výhru - těšil jste se? Šlo si to nepřipouštět?

Vůbec jsem nepropadal dojmu, že bych mohl vyhrát. Bylo přece evidentní, že jsem v čele vždycky jen do neděle, a pak během nedělní a pondělní noci mě v úterý, kdy se rozhodovalo, další dva účastníci vždycky předstihli. Bylo jasné, že to tak bude i ve finále.

Z čeho jste měl největší radost? Co vás stále doprovází?

Velkou radost jsem měl, když mi úplně cizí lidé psali, že jsou překvapeni, jak farář může psát a žít, že jim moje články hodně dávají a až po skončení soutěže píšu dál, že by chtěli

chodit k nám do sboru atd. Úplně největší radost mi dělalo, když někdo napsal - já jsem ateista, na církev se dívám s podezřením a nedůvěrou, ale teď vidím, že to může být i jinak; tak jak to píšete, tak by to šlo, budu to muset přehodnotit apod.

Evangelická církev donekonečna debatuje na presbyterních a jiných konferencích o tom, jak jsme misijně impotentní, ale přitom si málokdo troufne k necírkevním lidem vykročit a něco jim srozumitelně říct. Ti, kteří si troufnou, většinou působí kontraproduktivně. Domnívám se neskromně, že se mi podařilo oslovit několik tisíc lidí způsobem, který byl přínosný, a zároveň pro ně i příjemný.

Přiznávám, že vás znám jako faráře, který se mnou nenechal zlákat na žádnou celocírkevní akci (kursy mládeže, sjezdy apod.), které pro kazatele vnímám jako "jiná práce" - tedy práce s lidmi mimo „vlastní“ sbor. Okolo vašich blogů se vytvořilo jasné „nesborové“ společenství - jak byste jej charakterizoval?

Na kursy jsem dřív jezdil, na sjezdu kázal, snad nechcete, abych vyjmenovával mimo-sborové aktivity, které dělám pro církev... Ale je fakt, že než akce typu „potřebujeme se vzájemně povzbudit“, raději provozuji aktivity směrem z církve ven, to mám za svůj úkol. Bigblogger v tom není výjimkou. Společenství kolem mých blogů vzniklo spontánně, ti lidé se přece vůbec sdílet nemuseli, mohli mlčet, mohli nadávat, mohli urážet, ale nějak jim to stálo za to, aby psali pozitivně, aby sami šli s kůží na trh a čekali, co na to jiní... Nechci to přeceňovat, bylo to společenství, které vzniklo v době soutěže, a taky nezapomeňte, že je to společenství z 99% anonymní. Teprve čas ukáže, jestli se tu zrodilo něco trvalejšího.

Štěpáne, psal jste si někdy deník?

Několikrát jsem zkoušel začít, ale nikdy jsem nevydržel déle než týden. I proto jsem vděčný, že jsem se mohl soutěže zúčastnit - donutila mě psát soustavně přes dva měsíce! ■

SNAŽÍM SE MLUVIT ZA TY, KTEŘÍ NEMOHOU

rozhovor s Evou Erbenovou

Klára Schneiderová

ROZHOVOR

„Přátelství je pro mne především duševní pohoda. Vědomí, že je mne někdo ochoten přijmout se všemi mými chybami a já vím, že se na něj mohu spolehnout,“ říká. Sedím v krásném bytě provoněném květinami a poslouchám. Je to milá, usměvavá paní s velkým elánem. Člověku se nechce věřit, že přežila Terezín, Osvětim i pochod smrti. Nejen o tom napsala knihy *Vyprávěj mámo, jak to bylo* a *Sen*. Eva Erbenová.

Vzpomenete si na svoji nejlepší kamarádku z dětství?

No jistě. Měla jsem velkou kamarádku ze třídy, Miladu. Ohromně jsme se doplňovaly, měly jsme rády stejné věci. Každé odpoledne k nám chodila a hrály jsme si spolu. Když potom přišli Němci a vyhodili nás z našeho domu, přišla odpoledne a viděla, že maminka balí a že jsou u nás lidé v uniformě. Ptala se, co se stalo, vůbec neměla tušení, o co jde. Má maminka jí řekla, že se musíme stěhovat, a ona odešla. Potom přišla příští den a viděla, že dům je zapečetěný, že jsou zavřené okenice. Pak jsme bydleli dole na Olšínách a já už nesměla chodit do školy. Víím, že jsem se divila, že Milada ke mně už nechodí. Ale ona vlastně ani nevěděla, kde jsme, kam jsme se odstěhovali. Když jsem pak napsala knížku *Sen*, psala jsem tam taky o Miladě a o našem přátelství. Pak se podle té knihy natočil film, který udělal Pavel Štingl, a ona jej viděla. Poznala, že jsem to já. Zatelefonovala do Maislovy na informační centrum, kde jí řekli, co a jak. Tu knížku jí pak v Praze koupil její vnuk. No a jednoho dne jsem byla zase tady v Praze, našla jsem vzkaz na záznamníku: Evo, nebudeš věřit, kdo tě volá, tvoje přítelkyně, Milada. To bylo úplně úžasné!

Je podle vás přátelství vzniklé za války a v nelidských podmínkách silnější, než to „každodenní“?

Určitě! Záleží na tom, jak se vytváří. Za takových podmínek je člověk hrozně odkázán na solidaritu, na duševní pomoc. Chce se na někoho spolehnout, s někým se poradit, vědět, že to, co řekne, se nedozví někdo jiný, společně čelit nebezpečí. Dnes vidím, že přátelství, která jsme měli v Terezíně, s námi jdou životem. V Americe žije moje přítelkyně Marta, se kterou jsem byla nejprve v Terezíně, pak v Osvětimi a po válce jsme se náhodou potkaly v sirotčinci v Belgické ulici. Potkáváme se vlastně celý život. Třeba měsíc spolu telefonicky nemluvíme, ale jakmile zavolá, jako kdyby to bylo včera. Všechno o sobě víme. Marta je člověk, kterému můžu říct A, a ona ví, že potom přijde B. To, že žijeme každá jinde, nehraje absolutně žádnou roli. Teď mi ukázala velikou bednu, ve které měla dopisy, které jsem jí psala, když v roce 1948 odjela do Ameriky a já do Izraele. Vždycky se o mně starala, bála se, co se mně stane. Je sice jen o rok starší, nežli já, ale byla vždycky spolehlivější a dospělejší. Já jsem navzdory tomu, co jsem prožila, byla rozmazlené dítě.

Nedokážu si přestavit, jaké má patnáctiletá dívka, která přežila holocaust, představy o svém životě. Jaké jste měla pocity těsně po válce a po čem jste toužila?

Jedině po vlastním bytě, vlastním domově. Abych to vysvětlila, musím se vrátit k mému pobytu v Postřekově, kde mne ukrývali do konce války a kde mi bylo hrozně dobře. Tam jsem byla jako doma. Byli na mě hrozně hodní, jako kdybych byla jejich. Všechno, co jsem chtěla, bylo vždy přijato s uznáním a porozuměním. U tetičky, která mne posléze našla a ujala se mne, tomu bylo právě naopak. Vůbec mi nerozuměla. Potom jsem přišla do sirotčince, kde nás v jednom pokoji bydlelo osm. Neměla

jsem žádné soukromí. Toužila jsem být sama, mít ticho a klid. Byla jsem jako loď na širém moři, která se tam houpe jak skořápka. Chtěla jsem nějaký přístav. Neměla jsem žádné jiné ambice. Před válkou jsem si myslela, že budu lékařkou, teď jsem šla do ošetrovatelské školy. Všechno ve mně vyprchalo. Byla jsem talentovaná na to či ono, ale nic nebylo důležité. Chtěla jsem jen domov. A ten jsem si vybudovala, ten jsem dostala. Zajímavé je, že Marta taky vybudovala velkou rodinu. Určitě to má co dělat s výchovou a s tím, jaké vzpomínky má člověk na dětství. Hezké vzpomínky - na domov, na rodiče, na dětství - jsou záchrana. Díky nim si člověk uvědomí, že život je teď špatný, ale může být jiný. Vyšla jsem z hezkého, a já si to zase hezké udělám!

Jaké to pro vás bylo, přijet v roce 1948 s mužem do Izraele?

Přišli jsme a věděli jsme, že musíme začít budovat a pracovat. Odložit vzpomínky i minulost. Nemluvílo se o koncentráku, nemluvílo se o ztrátách, nemluvílo se o válce. Žilo se teď a muselo se toho tolik udělat! Petr šel pracovat do loděnice. V životě neviděl moře nebo nějaké velké lodě, ale tam dostal práci. Izrael byl ve stavbě. Doktorů stavěli baráky, kydali hnůj, obdělávali pole... Naharyia, to je takové lázeňské městečko, kde v té době bylo hodně německy mluvících Židů. A ta byla postavená tak, že si ti doktorů navzájem podávali cihly a říkali: Bitteshön, herr doktor, dankeschön, herr doktor, bitteschön, herr doktor, danke schön, herr doktor. Společnost byla úžasně kvalitní. Byli to lidé, kteří kydali hnůj a pískali si Beethovenovu devátou symfonii! To bylo moc fajn. Na druhé straně tady byli lidé, kteří přijeli před válkou, starousedlíci. Ti nás neviděli v tak dobrém světle. Říkali, že jsme šli jako ovce na jatka. Proč jsme se nebránili, když nás bylo šest milionů? Vždyť jich bylo proti Arabům mnohem méně a ubránili se!

Co vás poizraelštilo? Co je typicky izraelské?

Mě poizraelštila nutnost! A co je typicky izraelského? Myslím si, že je rozdíl v tom, být Židem a Izraelcem. V Izraeli je člověk sebevědomější. Má vlast, má stát, má vojsko. Když se v Izraeli něco stane, tak se to stane nám všem. Ne jako tady, když jsem nesměla jít do školy, ale ta moje přítelkyně Milada tam chodila dál, jako by se nic nestalo. V Izraeli mám stát, který stojí za mnou. Nejsem žádný štvaneček, volná zvěř, do které každý může střelit, chytit ji nebo vyhodit, říct: Vem si dvacet kilo a mazej! V Izraeli vím, že tohle se mým dětem nestane. Samozřejmě, že jsou zase jiné hrůzy... Ale z tohoto důvodu myslím úplně jinak, nežli Židé, kteří žijí třeba v Americe, v Anglii nebo ve Francii. Mám prostě úplně jiný životní postoj, sebevědomí. V Izraeli se člověk něco naučí také o těch jiných, o globální situaci, aby děti lépe pochopily, co se tenkrát stalo a jak se to vůbec mohlo stát. To, že žiji, že jsem se zachránila, to je štěstí. Ne, že bych byla taková chytrá, to bylo úplně čiré štěstí. Žádná moudrost nikomu nepomohla. Spousta moudrých lidí zahynula. A naopak takový normální pitomec se zachránil. (smích) ▶

Kdy a proč jste se vy rozhodla, že napíšete knihu o tom, co jste prožila?

To bylo v roce 1980. Mému nejmladšímu synovi Amirovi bylo deset let. Tenkrát se k nám hodně začali infiltrovat Arabové. Na místech, kde se soustřeďovali lidé, na autobusových zastávkách, u škol i jinde začali dávat takové malé bombičky, které narařičili do odpadkových košů. Bylo to malé, nenápadné a ve školách se stávalo, že se to dětem dostalo do očí a přišly o zrak. Každá škola chtěla mít někoho na hlídání, aby se to neopakovalo. Jelikož nebyly peníze, tak jsme to jako rodiče vzali na sebe a střídali se. Zrovna na den holocaustu byla řada na mně. Stála jsem venku, když vtom ke mně přišla Amirova paní učitelka a povídá: Evo, prosím tě, nemohla bys přijít do třídy a vyprávět dětem něco o té době? Dnes je den holocaustu a Amir říká, že jsi tam byla. To bylo poprvé, co mne někdo požádal, abych mluvila. Tak se stalo, že jsem přišla do třídy plné desetiletých dětí. Začala jsem vyprávovat. Nejprve o Praze, o Vltavě, o králicích, o hradech, o Libuši a jejím proroctví... Představ si, že jsem to všechno dala do hebrejštiny: Vidím město veliké, jehož sláva hvězd se bude dotýkati... (recituje) No a děti byly hypnotizované tou nádhrou, každý má rád pohádky. Pak jsem přešla do toho našeho domečku ve Strašnicích, zmínila jsem naše výlety, houby, borůvky a lesy. Z toho krásného dětství se to zakabonilo, přišel Hitler, ten strašný člověk. Vykládala jsem čtyři hodiny, celé dopoledne, protože mě paní učitelka vůbec nechtěla pustit. Večer k nám potom začali telefonovat rodiče, že děti přišly domů a povídaly, a že oni nic netušili... Nikdy předtím jsem tak nemluvila. Moje dcera mi tehdy řekla: To není fér, že ty vykládáš ve školách, a nám doma nefekneš nic! Petr na tom taky hrozně trval. No tak jsem to napsala, jen to ze mne vylétlo.

Když se podíváte na to, co se píše a říká o holocaustu, co si o tom myslíte a jak to hodnotíte?

Je hrozná spousta špatné literatury a knih, které podle mého názoru v životě neměly spatřit světlo světa. Píšíou je někdy lidé, kteří vůbec nebyli v lágru. Někteří, kteří jím prošli, mluví zase jen o tom, co prožili oni, popisují jen jejich subjektivní pocit. Nic jiného. Já se snažím mluvit také za ty, kteří už mluvit nemohou! To je to hlavní. Abych ukázala, co to bylo za lidi. Jaké jsme byly děti, jaké jsme měly sny, o čem jsme mluvily, jak jsme doufaly... Pro mě je to, co jsem prožila, kousek historie. A dnes to cítím jako úžasnou zodpovědnost, když se postavím před děti a před lidi a vykládám o tom. Samozřejmě, že jsem ve vyprávění já, protože já jsem jej prožila a já jsem svědek. Ale jako svědek podávám svědectví. A ne nějaké osobní bla bla bla.

Ještě naposledy se vrátím k přátelství. Může podle vás existovat mezi Izraelci a Palestinci?

Tohle mě hrozně trápí. Vždycky jsem si myslela, že se dožiju míru. Na každého Araba, kterého jsem v životě soukromně potkala, ať už to bylo na izraelském území, nebo ne, mám dobré vzpomínky. Mnoho Arabů u nás pracovalo jako stavebníci, k nám sedmadvacet let docházel zahradník, měl klíč, byl u nás jako doma! Jeho žena mi posílala věci, já zase jí, věděla jsem, co dělají jejich děti... Jsou to lidé velmi inteligentní a vzdělaní. Samozřejmě, že jsou tu také teroristé. A tolik lidí je pod jejich tlakem a vlivem, poněvadž mají strach! V Aškelonu jsme měli známého řidiče, Araba z Gazy, který každý den vozil lidi do práce z Gazy do Aškelonu, což je jen dvacet kilometrů. A tomu jednou nařídili, že musí udělat nějaký skutek, aby dokázal, že je věrný muslim. Řekli mu, že má unést nebo zabít nějakého vojáka, nebo se pomstít na jeho dětech. Měl auto, a tak najel do skupiny vojáků, kteří čekali na zastávce, a někoho tam poranil. Viděli jsme to večer v televizi a dozvěděli se, že to byl on! Mysleli jsme, že to určitě bylo neštěstí, náho-

da, ne záměr. Ta organizace je tak násilná! Nejhorší je, když tomu všemu lidé začnou doopravdy věřit. (přemýšlí) Arabové jsou nevyzpytatelní. Můžou být tvým nejvěrnějším a neoddanějším přítelem, myslíš si, že je to člověk, kterému můžeš důvěřovat. Jenže pak přijde někdo, kdo jej dokáže ovlivnit, přinutit, že musí udělat to či ono, a on ti vrazí kudlu do zad. (přemýšlí) Znáš Šehrezádu? Co je to zač? Ten kráľi nezabije, protože mu vypráví příběhy! Miluje se s ní, a přitom by ji zabil, kdyby... (přemýšlí) Nedávno jsem byla ve škole, kde jsou arabské a izraelské děti dohromady. Ty

arabské mluví trochu hebrejsky a ty hebrejské zase arabsky. Byl to pro mne úplně nádherný zážitek. Týden jsem z toho žila, týden jsem z toho byla úplně celá pryč, než jsem si na to pomalinku zvykla. Bylo vidět, jak by to mohlo být jednoduché, jak by se dalo žít nádherně dohromady, nebýt těch hrozných politiků a náboženství. Kdyby to záleželo na normálních lidech, tak by mohl být mír, poněvadž ty dva národy se přece doplňují! Palestinci jsou Izraelcům docela podobní. Každý přece nakonec touží po stejných věcech. Vést klidný život, mít trochu pohody. ■

BAJBL FÓR
TUDEJ

NOVÝ ZÁKON PRO VĚDCE! UKÁZKA M. Medková, P. Andrejs

17 V jistém bodě časového intervalu, který se shoduje s dobou, v níž na pobřeží Středozemního moře dopadá sluneční záření, obratlovec řádu primátů čeledi Hominidae rodu homo sapiens pohlaví mužského předával podstatné informace (dále učitel) dalším příslušníkům svého rodu (dále homo sapiens). Okolo byli v poloze sedu disperzně rozmístění příslušníci hnutí zbožných laiků židovského vyznání a další vykladači ukazatele židovské víry, pocházející z menších sídel v římských provinciích Galilea a Judea i z náboženského a správního centra provincie Judea.

Bližší neurčená síla učitelova nadřazeného byla v pohotovosti, aby vracela homo sapiens do stavu tělesné, duševní, sociální a psychosociální pohody.

18 Ve stejném časovém intervalu jiní příslušníci rodu homo sapiens pohlaví mužského transportovali jiné příslušníky svého rodu s diagnostikovanou plegií nebo paresou. K tomu využívali zařízení k tomuto účelu zhotovené (dále nosítka).

Vyvíjeli úsilí vytvořit v prostoru o hustotě cca 985 kg.m³ dutinu o hustotě výplně cca 1,3 kg.m⁻³, skrz kterou hodlali vést trajektorii nosítek s cílovými souřadnicemi konvergujícími k souřadnicím učitele.

19 Na základě údajů z optických smyslových orgánů usoudili, že jejich úsilí má nulovou účinnost, proto se přemístili na vrchní část objektu, který obklopoval učitele. Demontáží čtvercových kaolinových desek tvořících kontinuální vnější vrstvu části tohoto objektu vznikla parciální diskontinuita, která byla nutná pro bezkolizní trajektorii nosítek (s příslušníkem homo sapiens). Tato trajektorie končila v bodě nepřilíš vzdáleném od učitele.

20 Když učitel zaznamenal jejich vztah k svému nadřazenému, řekl k homo sapiens na nosítkách: „Jsou ti prominuty přestupky proti pravé lásce k našemu nadřazenému a příslušníkům rodu homo sapiens.“ ■

Jaký biblický text se skrývá za příběhem? Správné odpovědi budou slosovány.
Jeden vylosovaný výherce získá Diář pro mládež na rok 2007.
Odpovědi pošlete do 27. 9. 2006 na adresu redakce.

...sluneční paprsek pronikající skrze úzké okno vysoko ve zdi se efektně roztříštil při odrazu o droboučkou zlatavou kapičku padající k zemi tak pomalu, že si člověk rázem připadal lehce dezorientovaně... jako ve snu... // STRÍH // ... Teď se v detailu objevila tvář...ehm...muže se šikmýma očima, které cosi pozorovaly s očividným zaujetím... // STRÍH // Ozval se harmonický zvuk, ...jako cinknutí pohárů naplněných tak akorát dobrým vínem... A najednou... Ona tam stála a...

Že vám to připadá jako ve filmu? Ale to je ve filmu! Právě vzniká na tabletu Veroniky Hančíkové...

Můžeš představit svou školu?

Škola je Ostravská univerzita. Fakulta se jmenuje „Institut pro umělecká studia“ a já tam studuji obor Animovaná tvorba.

Naše škola se prozatím pokouší vytvořit si jméno mezi lidma. Jedná se o menší uměleckou vysokou školu, kde jsou však zastoupeny všechny klasické i moderní výtvarné

směry. Je tu možné studovat obory, jako např. malba, grafika - užitá i počítačová, kresba, kniha a papír, sochařství a animovaná tvorba.

Takže animovaná tvorba? Já se zatím nejvíc výtvarně projevil, když jsem ve škole „animoval“ na lavice, jsem tedy spíš laik. Můžeš mi trochu objasnit, co to obnáší?

V našem oboru se pokoušíme dozvědět se alespoň trochu o animaci. Teda spíš co možná nejvíc... I když často z toho je jenom trocha... :o) Animace znamená v podstatě oživení nějakého obrázku. Takže se pokoušíme naučit chodit a běhat panáčky. A konečným výsledkem můžou být večerníčky, klipy pro nějaký kapely, celovečerní filmy atd... Ale s celovečerními filmy je to u nás složitější...

Vy děláte i celovečerní filmy?

No, právě že..., jaksi to je skoro nemožný. S celovečerními filmy je to problém v České republice obecně. Stvořit takový dílko je hodně finančně nákladný. A nejen finančně, hlavně i časově. U nás ve škole vznikají jenom kratší vtipné kreslené scénky, většinou je maximum 5 minut, ale často to bývá méně. To ale úplně stačí (1 vteřina filmu je 25 obrázků). Je důležité naučit se nejdříve techniku práce a vůbec všechno, co je k tomu potřeba.

Jak probíhá studium?

Naše studium trvá v ideálním případě 5 let a titul by měl v konečné fázi být MgA. Někdy se ovšem nedaří to v daném termínu stihnout, protože práce na animovaném filmu je dost časově náročná. Naše studium by mělo především spočívat v praxi. To znamená povětšinou mít velkou trpělivost a strávit hodně moc času kreslením spousty obrázků, buď přímo do počítače pomocí

elektronické tužky/tabletu nebo kreslením obrázků na prosvětlovacím stole a na pauzovací papíry. Prosvětlovací stůl se musí používat k tomu, aby obrázky byly vidět nad sebou, a tak se mohl rozkreslovat pohyb po jednotlivých fázích. A člověk musí mít samozřejmě vymyšlené, co ztvární — tedy scénář. Na animaci je skvělé, že je tu možné úplně všechno. Člověk není omezený realitou a v kresleném filmečku se může stát úplně cokoli! Na to se animátor nejvíc těší... :o) A proto se rád prokouše tou obrovskou hromadou práce, co takové dílko obnáší.

Takže jsou v zásadě dvě možnosti malování, rukou a do počítače. Co tě baví víc?

Kreslení ručně na prosvětlovacím stole má pořád ještě svoje kouzlo, které asi nikdy neztratí, ale je to časově daleko náročnější. Pořád se ale praktikuje. Na letošním Anifestu, kde jsou mezinárodní filmy, pořád ještě bylo vidět, že to pár lidí baví a kreslí i ručně. Převážně se ale dneska samozřejmě dělá všechno už počítačem. Je to o dost rychlejší a taky to má své výhody a kouzlo. Každý je trochu o něčem jiným... Už jenom to, že každý obrázek nemusíš zvlášť skenovat do počítače a upravovat ho ve Photo-shopu, než se z toho může smontovat animace. Myslím si ale, že v dnešní době začíná

být úplně největší zájem o 3D animaci (jako je třeba Shrek atd...). Ta má taky super možnosti... :o)

Co se dá dělat po takový škole dál? Umíš bezvadně kreslit, animovat... A kde se s tím coby absolvent uplatníš?

To záleží, jestli člověk chce spíš něco vytvářet, a nebo vydělávat peníze. Můžeš pak pracovat třeba někde v animačním studiu, kde děláš trochu reklamu, nějaký animace pro televizi atd... Když se najde dobrá příležitost, může člověk dělat hudební klip a taky někdo vytváří počítačové hry. Nejčastější zdroj obživy je asi práce v animačním studiu nebo reklamní agentuře. Ale samozřejmě, že člověk taky může patřit mezi nadšence, kteří sedí a kreslí a kreslí, a pracují přitom na nějakém svém minifilmečku. Na něčem, co je napadlo a chtěli by to ztvárnit. To potom vyžaduje docela dost času.

A co ten tvůj projekt, co děláš jako bakalářku?

Je to kreslený filmeček o šaolinském mnichovi, který svádí krutý souboj s pokusem v podobě krásné dívky — gejši — vzniklé z uprchlé kapičky medu. Po delším a úspěšném mnichově odolávání dívčíným svodům začíná být situace neúnosná a obě postavy (proměněné do podoby ninja bojovníků) se pouští do boje. Mnich ale přeci zvítězí, poráží pokušení ...a kapička medu padá tam, kam měla, do čaje...

Zvuky děláme poprvé až teď k bakalářské práci. Proto uvěřím, že se to podařilo, teprve až to skutečně bude hotový. Zatím je to z části ve hvězdách.

Tak to hodně štěstí a díky moc za rozhovor!

Rádo se stalo!!

odkazy:

<http://www.osu.cz/ipusv/vlastni/>

kvtipusweb.swf

<http://ipus.osu.cz/ipusv/>

Apokryfní spisy nám líčí následující příběh: Apoštol Tomáš se na svých misijních cestách dostane až do Indie. Zde mu král Gundaforos nařídí, aby pro něj - coby tesař a stavitel - navrhl a postavil honosný palác. Tomáš souhlasí. Jenže vzápětí peníze určené na stavbu rozdává chudým. Na královy zvědavé dotazy odpovídá tím, že zkrátka bude stavba hotova, ale že ještě potřebuje nějaké zlato a stříbro. Když je dostane, opět vše rozdává. A když si jednoho dne přijde král stavbu prohlédnout, Tomáš mu bezelstně odpoví, že mu palác vystavěl - ale v nebi! Král prohlédne a uvěří! Po celý středověk bývá proto Tomáš zobrazován s trojúhelníkem a pravítkem v ruce jako patron stavitelů. My ale většinou známe jiný příběh o Tomášovi, ten biblický: Vzkříšený Kristus přichází ke svým učedníkům. Pouze

Tomáš chybí, a proto jejich zprávě o vzkříšení nevěří. A když Kristus přichází znovu, oslovuje ho a ukazuje mu své rány, padá Tomáš na kolena a vyznává: „Můj Pán a můj Bůh!“ Jak spolu ty dva příběhy souvisí? Ve zkratce: Jinak všechno měří ten, kdo v Krista jako svého Pána věří! ■

DOSLOV CESTOVATELE KOLEM SVĚTA Majda Zajičková

ZPRÁVA

„Ach jo, mně se tak nechce domů,“ ozývalo se z úst účastníků letního pobytu mladší mládeže Poděbradského seniorátu v Hradišti u Nasavrku, tentokrát na téma Cesta kolem světa za 7 dní. Z toho si asi každý dokážete odvodit, jak se tam všem cestovatelům, cestovatelkám i cestovatelčatům líbilo. Myslím, že každý si z tohoto pobytu odvezl mnoho nových poznatků, vědomostí, dovedností a návyků, což asi nejvíce ocenili rodiče, protože se jim ani ve snu nezdálo, jak by jejich ratolesti mohly být tak nenásilnou formou zčista jasna vzdělány a poučeny v zeměpise, dějepise — a jen my zúčastnění víme, v čem ještě. Ale co rodiče nemohli ohodnotit, bylo nesčetně zážitků, které jsme spolu za ten (pro nás velmi krátký) týden prožili. Vzhledem nepřístupné a člověkem nedotknuté, tudíž ani na mapě neznačené krajiny v Peru, jsme se i ztratili. Při plnění úkolů a překonávání sama sebe jsme se jednoduše nedokázali

li vrátit bez pomoci zpět do našeho útočiště, ale vše dobře dopadlo a nakonec nás, chudáčky ztracené, našli. Také z Japonska jsme si přivezli několik barvitých zážitků a barevných fotografií. Kdo z pánů by si tyto fotografie prohlédl, určitě by nepřehlédl krásné gejsy. Při bližším prozkoumání by zjistili, že to většinou byli naši milí převléknutí chlápci, kteří se stali — mnohdy nedobrovolně — obětí rtének, řasenek a dámských úborů. Takhle bych mohla vyprávět hodně dlouho, ale málem bych zapoměla zmínit, že každý den jsme se ocitli v jiném koutě světa, takže nás krmili i nejrůznějšími specialitami, proto patří mnoho díky naším šikovným kuchařce — děkujeme Ti! Myslela jsem, že zhubnu. Tak třeba příště. Nakonec bych ráda připomněla, že skvělá připravenost, nápaditost, nezapomenutelnost a originalita programu svědčí o genialitě našich „vedoucích“. A myslím, že se na tom se mnou všichni shodnou. ■

I takto by se dalo nazvat hnutí, které si říká squatting. Slovo pochází z anglického „to squat“ (dřepět, přeneseně pak nezákonně se usadit). Jde tedy o obsazování cizího – nepoužívaného – majetku, za účelem jej převážně obydlet. Squatting bych rozdělil na angažovaný a „sociální“. Do škatulky sociálního squattingu lze zařadit všechna opuštěná místa, která jsou obydlena bezdomovci, narkomany a jinými marginalizovanými skupinami osob, žijících na okraji společnosti. Jde jim o to, najít klidné místo se střechem nad hlavou, které je z dosahu běžného denního života.

V angažovaném squattingu nejde jen o hledání střechy nad hlavou. Je za ním hlubší filosofie a touha po změně v naší společnosti. Jeho počátky najdeme v 70. letech dvacátého století v Německu a Holandsku. V průmyslových částech těchto zemí (především německý Frankfurt) se vyprazdňují dělnické kolonie a zůstává zde mnoho opuštěných domů. Mladí lidé, kteří nemají kde bydlet tyto domy obsazují, aby upozornili na problém bytové politiky a na neochotu státu, kultivovat rozpadající se domy do obyvatelné podoby. Hnutí se rozšiřuje po západní Evropě a na přelomu 80. a 90. let jsou největšími squatterskými centry Kodaň, Berlín a Amsterdam. Po sametové revoluci se hnutí objevuje i u nás. Nejznámějším a nejlépe fungujícím squattem u nás byla Ladronka v Praze. (I ta ale nakonec skončila stejně jako mnohé ostatní squatty – pod nátlakem

městských částí či majitelů domů za asistence policie jsou domy vyklizeny a mnohdy nadále chátrají – to tedy neplatí v případě Ladronky a Sochorky v Praze)

Squatterři vyhledávají dlouho neobývané domy, které obydlijí a na vlastní náklady činí nejdůležitější rekonstrukce tak, aby bylo možné v nich alespoň trochu bydlet. Tyto domy se neuzavírají pouze obyvatelům, ba naopak. Díky koncertům, výstavám, čajovněm a jiným kulturně sociálním akcím se squat dostává do povědomí veřejnosti. Jeho obyvatelé mnohdy zakládají občanská sdružení, a chtějí z domu udělat kulturní centra. To se povedlo v případě Ladronky, střešovických Medáků a dodnes fungující vily Milada.

Squatterři nejsou jen nezaměstnaní mladí punkáči, ale najdeme mezi nimi i studenty vysokých škol, pracující, mladé z finančně zabezpečených rodin, kteří hledají alternativu života (např. dcera Haliny Pawlovské, či Ivo Mathé jr.), nebo mladé rodiny, které nemají jinou možnost bydlení.

Ve všech evropských zemích je squatting kriminalizován. Výjimkou je pouze Holandsko, kde je uzákoněno, že dům, který několik let nikdo nevyužívá, může být za určitých podmínek obydlen. U nás squatting podléhá zákonu o neoprávněném užívání cizí věci. Tedy jeho provozování je věcí ilegální.

Závěrem bych rád ještě zmínil největší squatterské centrum Christiania v Kodani. Jde o velký komplex bývalých vojenských kasáren v centru Kodaně. Jde o město ve městě se svojí samosprávou, pravidly, infrastrukturou, kulturou apod. Například se zde nesmí jezdit autem, ale za to je to jediné místo, kde lze legálně konzumovat marihuanu. Žije zde a také mnohdy v dílnách pracuje přes 1500 lidí všech věků. Svoje kouzlo a smysl neztrácí ani dnes (po 40 letech existence) kdy se Christianie stala oblíbenou turistickou atrakcí. ■

HODNÝ, ZLÝ A OŠKLIVÝ

Hanka Běťáková

FILM

Myslíte si, že westerny už mají odzvoněno? Tak tenhle určitě ne.

Hudbu z něj možná znáte a ani nevíte odkud. Však ji také skládal Ennio Morricone (také Tenkrát na západě). Jeho skladby tvoří s obrazem nedělitelný celek. Na některé momenty musíte mít silnější žaludek, režisér Sergio Leone se nesnažil příběh uhlazovat. Zato si spravíte chuť na scénách opravdu dokonalých. Film nespěchá, máte čas všechno si promyslet a vychutnat, tím spíš, že vás širokouhlý formát vtáhne do děje.

Už z názvu je patrné, že film má tři hlavní hrdiny. První se divákům představí Tuco - ošklivý. Mexický bandita podle všech pravidel, loupí, zabíjí... A neumí pořádně číst. Navíc je docela výřečný, nudit se s ním nebudete.

Zlý se jmenuje v italštině Sentenza a v angličtině Angel Eyes. Dám přednost italskému jménu, znamená „rozsudek smrti“. Sentenzovo heslo zní: „Když dostanu zapláceno, dovedu práci do konce.“ Jelikož je nájemným zabijákem, je to heslo dost děsivé...

A hodný? Nečekejte slušňáka v bílé košili, tohle je drsný „spaghetti western“. Kladní hrdinové v něm neexistují, dokonce ani ten hodný není žádný svatoušek. Jenom střílí rychleji a s větší elegancí. Ale možná, že ke konci nebudete vědět, co si o něm myslíte. Zvláštní znamení: kouří doutníky. Nemá žádné jméno. Tuco mu říká Blondák, jenže přímo blondatý není. Mezi ním a Tucem funguje zvláštní spojení, které každý z nich podle potřeby ruší nebo zase navazuje.

Kromě těch tří je ve hře 200 000 dolarů, uloupených z válečné pokladny, a dvě bojující strany – neboť právě probíhá válka Severu proti Jihu. Tři hrdinové se o penězích postupně dozvědí, pak klíčkují mezi armádami a snaží se dostat k pokladu. Než dojde k poslednímu střetnutí, ještě se leccos zkomplikuje. A jestli to vydržíte sledovat až do konce, uvidíte jednu z nejlepších scén v historii filmu. Nekecám. Ale nepřeskakujte, ztratil by se smysl.

Itálie/
Španělsko
1966
Režie:
Sergio Leone
K sehnání na
DVD

KRAJINA S OFÉLIÍ

Olcha Ferjenčíková

POEZIE

Jiří Orten...? Ten básník, ne? A Kutná Hora? No, to, no, rodiště! A co takhle Ortenova Kutná Hora? Možná jste někdy slyšeli o literárním klání, do něhož může každý česky píšící básník mladší 22 let poslat svoje dílka. V téhle soutěži vám ale nejen ušetří nějakou tu cenu, ale těm nejlepším i pomohou vydat jejich první knížku. Přesně to se roku 2003 stalo Marii Štastné (nar. 1981) a za Krajinu s Ofélií pak dokonce o rok později dostala uznávanou Cenu Jiřího Ortena.

Jak vůbec vypadá současná poezie? Hned titulní Dnešní Ofélie: *Namísto poštele/ jen uslintaná deka/ A místo kvítků/ špína do dlaně/ Široko daleko/ není žádná řeka/ Utop mě tedy ve vaně* mě vtáhla a já hltala další „kousky“ v honbě za originálními výrazy a vůbec za originálním výrazem dnešního světa. Autorka vychází z každodenních situací, z běžných dívčích (ženských) snů a strachů, díky velkému pozorovacímu talentu a – domnívám se – pracnému hledání nevhodnějších slov pak ale vznikne něco nevšedního, třeba *Místo snídaně: Místo snídaně/ drtím v zubech*

Krajina s Ofélií
Marie Štastná,
vydal: Klub ro-
dáků a přátel
KH, 2003

horko baroka/ prsty přejíždím po římsách/ a mimoděk se podle nich křívím/ Místo večeře se mi zpotíš v posteli/ A mezitím čas vyteče/ jako poraněné oko/ Podpírám si hlavu nad kávou.

U poezie je normální, že člověka ve sbírce neosloví všechno – vlastně to je takový malý zázrak, když mu báseň vůbec něco řekne. Někdy taky chvíli trvá, než si zvykneme na úplně jiný způsob vyjadřování – je potřeba nechat vytéct náš obvyklý netrpělivý čas a spustit jazykovou i jinou fantazii na plné obrátky. Za to všechno vás pak ale Krajina s Ofélií odmění velice přesným vystižením některých vašich pocitů (obzvláště dívky), anebo vám alespoň pomůže porozumět podpírání hlavy nad kávou.

AKCE

NOC LITERATURY

Klára Schneiderová

V dnešní době je ohromně moderní, aby každá múza či múzička měla svoji vlastní noc, večer nebo rovnou celý den. Ty pak získají nejrůznější přívlasky: filmová, muzejní, internetová a kdovíco ještě. Posledním přírůstkem do téhle rodiny uměleckých večerů je Noc literatury, která se uskutečnila dvacátého dubna. Na svědomí ji má české centrum v Praze, které otevřelo veřejnosti brány letos v dubnu.

Českých center je kromě toho pražského na modré planetě jednadvacet. Jsou to příspěvkové organizace, spadající do kompetence ministerstva zahraničních věcí. Jakási kulturní velvyslanectví, jejichž posláním je představovat českou kulturu veřejnosti tam, kde se nachází. Jeho pracovníci tak činí velmi rozmanitými způsoby: zvou umělce ze všech možných oborů, aby se v zemi představili, pořádají výstavy, filmové kluby, literární čtení, festivaly... Mají široké pole působnosti a je jen na jejich obrazovtornosti a šikovnosti, co všechno se jim podaří zařídit.

Noc literatury – si pod tím představit? Snad přednášku z teorie a zvláštností české knižní tvorby? Představení jednotlivých nakladatelství, čtenářských spolků a knihoven? Nebo varovnou prognózu o soumraku českého písemnictví? Kdepak, nic tak pochmurného ani složitého. Organizátoři jako by se vrátili k tomu základnímu a nejkrásnějšímu, co pro nás literatura znamená. Nejstarší vzpomínka leckoho z nás je ta na večerní pohádku, večerní příběh, na chvíli, kdy jsme se s knížkou zachumlali do postele a pohroužili se do světa fantazie. A sázka na tenhle společný prožitek byla trefa do černého.

Takže se předčítalo. Na devíti zajímavých místech starého města pražského předčítalo devět zajímavých umělců. Jan Budař na FAMU, Jaroslav Dušek v Klubu Lávká, Petra Špalková v galerii Oliva, Jaroslav Rudiš na Můstku... Na každém stanovišti byla v krátkých ukázkách k zaposlouchání díla od spisovatelů ze dvou zemí, takže na výběr toho bylo až až. Od šesti do půl jedenácté mohl člověk bloumat městem z jednoho místa na druhé, postát, posedět, zaposlouchat se – a jít zase o dům dál.

Vše se stihnout nedalo, a také musel občas řešit velká dilemata, má-li si jít poslechnout Jacquese Prévéta nebo Astrid Lindgrenovou, zda dá přednost Pavlu Eisnerovi nebo Federico García Lorcoví. Jenže to byla opravdu jediná nepříjemnost, které byl váhající milovník čteného slova vystaven. Celá akce byla úspěšná a měla kouzlo. Snad se do roka a do dne bude konat zas.

VLK A GUBIANÉ

J. K. NOVÁK

$\text{♩} = 180$

F **A7** **D7**

U měs - ta Gu - bi - a žil sta - rý kru - tý vlk,
 Pro - to kaž - dý ra - dě - ji se dá - val na ú - těk,

5 **G** **C7** **F** **C7** **F7** **B**

hra - vě pro - hryz hr - dlo kaž - dě - mu. Až sva - tý
 pro - to kaž - dý vy - hý - bal se mu.

10 **Fdim** **F** **F7** **B** **Fdim**

Fran - ti - šek se vy - dal za vl - kem a na - bíd mu kost na hra -
 15 **F** **F7** **B** **Fdim** **F** **D7**

ní, po - dr - bal ho za u - ši - ma i pod kr - kem,
 21 **G7** **C7** **F** **C7**

u - dě - lal mu pěk - ný ká - zá - ní: Bra - třič - ku vl - ku,
 27 **F** **C7**

i ty ho - va - do, sa - mo bys za - dá - ve - no
 31 **F** **Gm** **C7** **F**

by - lo ne - ra do. Bra - třič - ku vl - ku, ty chla - pe špat - ná,
 36 **F7** **B** **Bm7** **F** **Dm** **Gm** **C7** **F**

— kaž - dá vý - mlu - va je ti teď hou - by plat - ná.

Když od hor zaříčí mráz
 nazývaný samec,
 všechny myši ty jsou zalezlé.
 Ač se pachtíš nezmůžeš se
 ani na ten žvanec,
 vím že je to s tebou chlapče zlé.

Já ti to, jak se znám,
 osobně vyjednám,
 až bude zima bude hlad,
 lidi necháš na pokoji –
 přesvědčíš se sám,
 že lidi za to přinesou ti žrát.

Bratříčku vlku, it ty hovado,
 samo bys zadáveno bylo nerado.
 Bratříčku vlku, ty sympatickej chlape,
 podej pracku at' to mezi námi klape.

BYLO:

BUDE:

Církevní mediální dění se v posledním měsíci zúžilo na ukřižovanou zpěvačku Madonnu ve Vysočanech a navrácení katedrály sv. Víta na Pražském Hradě katolické církvi.

Dne 22. září 2006 se uskuteční 14. ročník „DNE BEZ AUT“.

V sobotu 14. 10. 2006 v 10:00 začíná v Kulturním domě Vltava v Praze 7 festival VOX 006 - průřez tím nejlepším z tvorby hudebních skupin reflektujících poselství evangelia, v žánrovém rozmezí od spirituálů přes worship, folk, jazz, folkrock, rock až po hiphop. Vystoupí: VocKap, Bétel, Con brío, Oboroh, Prorock, Wessani, !On a Richard Čanaky (SK). Více :<http://www.vox006.signaly.cz/>

YMCA pořádá 6. - 8. 10. 2006 Retreat „Informace a myšlení“ Příliš mnoho informací překáží vlastnímu myšlení. Dokážeme myslet, i když jsme zahlceni? Informace jsou povrchní. Přednášejí: prof. Zdeněk Pinc, prof. Milan Petrušek, PhDr. Bára Drobíková, PhDr. Jiřina Šiklová, Ph.D. Místo konání: tábor YMCA Soběšín, závaznou přihlášku, prosím zašlete nejpozději do 22. září 2006. Více: <http://www.akademicka.ymca.cz/>

20. – 22. 10. 2006 proběhnou Seniorátní dny mládeže Pražského seniorátu. Více na prazska-mladez.evangnet.cz.

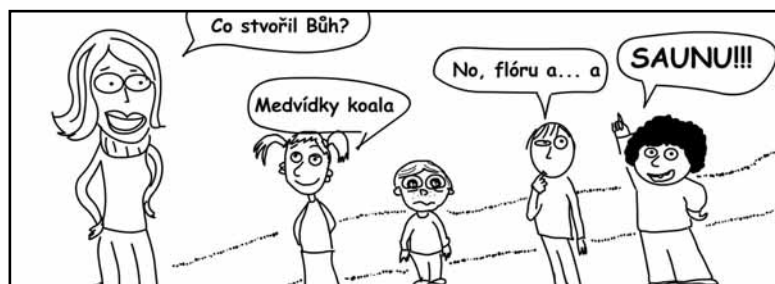
20. – 22. 10. 2006 budou ve sboru ČCE ve Volyni Seniorátní dny mládeže Jihočeského seniorátu.

Druhý program České televize připravil nový seriál. Tibet, Izrael, Maroko i Prahu uvidí televizní diváci každou neděli v osmnáctidílném seriálu Prolnání světů. Jeho tématem je představení pěti nejvýznamnějších světových náboženství. Garantem a průvodcem cyklu, jehož první díl se v televizi vysílal v neděli 3. září, je filozof, sociolog a katolický kněz Tomáš Halík.

Školka brněnského seniorátu bude tentokrát už 13. až 15. října v Heršpicích u Slavkova. Tématem je bohatství, bavit se tedy budeme hlavně o penězích... Viz brnenska-mladez.evangnet.cz.

nakryštila pro vás Krysa

Bez tebe to nejde !!! Přijed' do Havlíčkova Brodu, i když jsi se nestačil přihlásit včas.

Program bude pestrý :

Přednášet bude J. Keřkovský, H. Librová, J. Konzal, T. Vítek a mnoho dalších. Zahraje Terne Čhave, Noční optika. Divadelní představení Chlupatý sluha pana faráře zahraje strmilovská mládež. Prostor bude pro sportování, výtvarné i hudební dílny. Literární čajovna nabídne duchovní osvěžení. Nebo můžeš jít na výlet nebo na film. Čajovna a bezalkoholický PUB budou otevřeny do pozdních nočních hodin.

Vše uzavřou v neděli bohoslužby s vysluhovááním Večeře Páně.

Tak si to nenech ujít a přijed'.